

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 238.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938860720.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Foraaret var kommet. Solen skinnede varmt og kjærtegnende paa de friske Græsstraa der dækkede Minonas Grav, Fuglene sang høit af Glæde over Livet og Lyset - og den unge Sjæl, der saa levende havde følt den samme Glæde, som er Guds bedste Lovsang paa Jorden, savnedes dybere og blev inderligere begrædt af sine Elskede nu da Naturens Foraarsfriskhed gjenfødte Billedet af hendes ungdomsfriske Skjønhed i deres Erindring. Men Helene græd ikke længer trøstløst og fortvivlet! hun tænkte sig ikke Minona som en Blomst der er traadt i Støvet og knust af den grusomme Skjæbne, men som en Spire der er plantet om i Paradisets Have for der at udvikle sig i en reen Luft og et uforgjængeligt Sollys. Milde Tanker, gode Beslutninger og et tillidsfuldt Haab vaktet til Liv i Helenes Hjerte ved denne Forvisning. Hun var selv en af de Blomster, der vende sig mod Solen! da Frelseren lod hende føle sin Gjenfødelses og Fornyelses Magt, faldt hun ned og tilbad ham - der var ingen Vaklen i hendes Sjæl! med samme ubegrændsede Tillid og Enthusiasme hvormed hun havde hengivet sig til sin Ungdomskjærlighed, gav hun sig nu Gud i Vold. Og den Fred, som Verden ikke giver, lyste sin Velsignelse over hendes Tilværelse.